

TESTIMONY ID: 250

AGE: 55

AGE RANGE: 51-55

GENDER: f

MARITAL STATUS: married

REGION: Zhytomyr region

OCCUPATION STATUS: Deoccupied (as of the time of writing)

FORCIBLY DISPLACED: no

EDUCATION: Secondary specialized education

DATE OF TESTIMONY: 2022-06-09

DATE RANGE: 2022 Summer

DESCRIBE YOUR EXPERIENCE OF THE WAR (ENG):

With the beginning of the war in Ukraine on February 24, I, as probably the vast majority of our citizens, experienced an indescribable panic, fear, anxiety and not full understanding what was happening. All day on February 24, I was in constant telephone contact with my children, who, being younger, tried somehow to calm me down and clarify with a cold mind what was happening. Therefore, instead of panic and anxiety (although, to tell the truth, somewhere close to it), there was a feeling to somehow help to the best of my ability, to be useful in new realities. My husband and I live in a small village in Zhytomyr Region, my son and his family are not far away, also in Zhytomyr Region, and my daughter and her family are in [CITY], which, in fact, was under occupation from the first days. Therefore, first of all, as a mother, I was interested in the safety of my children and grandchildren. That is why it was jointly decided at the family meeting that my son's children should come to me, since the village is small, quiet, without strategic infrastructure, and here the grandchildren will be safer, the son and daughter-in-law will be able to do more good deeds, and grandchildren will give more power and distract my husband and I from the non-stop telethon about the war. I also began to constantly monitor the evacuation corridors from Melitopol for my daughter's departure, because they did not have access to Internet. At the same time, our village united like never before: women (including me, since I am a cook by education and profession) began to cook for our Armed Forces and territorial defense. We made dumplings, cooked cabbage rolls, zrazy (beef rolls), we cleaned fish, cut meat for cooking stews and porridges, baked bread, cookies, pies, also wove camouflage nets, etc. My daughter and her family were able to leave and came to us. The war has rolled away from the territory of Zhytomyr region, but it is already a habit to constantly look for time, opportunities to be useful, to help in whatever way you can to bring closer the Victory, which our

defenders choose for all of us Ukrainians! The motivation is very great - my family is all together again, and I really want other Ukrainian families to unite and return to their rebuilt homes, and for this we need to be united and, if possible, bring the Victory closer, which will definitely be!

НОМЕР СВИДЧЕННЯ: 250

ВІК: 55

ВІКОВИЙ ДІАПАЗОН: 51-55

СТАТЬ: жін

СІМЕЙНИЙ СТАН: одружений/а

ОБЛАСТЬ: Житомирська область

ОКУПОВАНІСТЬ ТЕРИТОРІЙ:
Деокуповані на момент написання

ПЕРЕМІЩЕНА ОСОБА: Ні

ОСВІТА: середня спеціальна

ДАТА ОПИТУВАННЯ: 2022-06-09

Проміжок часу: 2022 Літо

ОПИШІТЬ СВОЙ ДОСВІД ПЕРЕЖИВАННЯ ВІЙНИ:

З початком війни в Україні 24 лютого в мене, як напевне, і в переважної більшості наших громадян, з'явилась невимовна, паніка, страх, переживання і не до кінця усвідомлення того, що відбувається. Цілий день 24 лютого я була на постійному телефонному зв'язку зі своїми дітьми, які будучи молодшими намагались якось мене заспокоїти та прояснити холодним розумом що ж відбувається. Тому на зміну паніці і тривозі (хоча по правді кажучи десь поруч) з'явилося відчуття якось в міру своїх сил допомагати, бути корисними в нових реаліях. Я з чоловіком проживаємо у невеличкому селі на Житомирщині, син з сім'єю недалеко, теж на Житомирщині, дочка з сім'єю в [МІСТО], який, фактично з перших днів опинився в окупації. Тому, в першу чергу мене, як матір, цікавила безпека моїх дітей та внуків. Саме тому спільно на сімейній нараді було прийняте рішення, щоб діти сина приїхали до мене, оскільки село маленьке, спокійне, без стратегічної інфраструктури і тут внуки перебуватимуть у більшій безпеці, син з невісткою зможуть зробити більше добрих справ, та й нам з чоловіком внуки дадуть більше наснаги та відволічуть від безперервного телемарафону про війну. Також почала постійно моніторити евакуаційні коридори з [МІСТО] для виїзду доньки, бо в них не було доступу до інтернет-ресурсів. Разом з тим, наше село об'єдналось як ніколи: жінки (і я в тому числі оскільки за освітою і професією є поваром) стали готувати для наших Збройних сил та територіальної оборони. Ми ліпили вареники, готували голубці, зрази, ми

чистили рибу, нарізали м'ясо для приготування тушенок та каш, пекли хліб, печиво, пироги, також плели маскувальні сітки і т.д. Дочка з сім'єю змогла виїхати і прибула до нас. Війна відкотилась з терен Житомирщини, але це вже як звичка постійно шукати час, можливості бути корисним, допомагати чим можеш наближати Перемогу, яку для всіх нас українців виборюють наші захисники! Мотивація дуже велика, – моя сім'я знову вся разом і я дуже хочу, щоб і інші українські сім'ї об'єдналися і повернулись в відбудовані свої домівки, а для цього нам потрібно бути єдиними і за можливості всіма своїми справами наближати Перемогу, яка обов'язково буде!

COPYRIGHT:

This document is licensed CC BY-NC-ND 4.0. This material may not be redistributed for commercial purposes and may not be altered; no derivatives are permitted. If you wish to redistribute this material, attribution must be given.